

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (първи състав)

19 юни 2008 година*

По дело С-319/06,

с предмет иск за установяване на неизпълнение на задължения, предявен на основание член 226 ЕО на 20 юли 2006 г.,

Комисия на Европейските общности, за която се явяват г-н J. Enegren и г-н G. Rozet, в качеството на представители, със съдебен адрес в Люксембург,

ищец,

срещу

Великото херцогство Люксембург, за което се явява г-н C. Schiltz, в качеството на представител,

ответник,

* Език на производството: френски.

СЪДЪТ (първи състав),

състоящ се от: г-н P. Jann, председател на състав, г-н A. Tizzano, г-н A. Borg Barthet, г-н M. Ilešič и г-н E. Levits (докладчик), съдии,

генерален адвокат: г-жа V. Trstenjak,
секретар: г-н R. Grass,

предвид изложеното в писмената фаза на производството,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 13 септември 2007 г.,

постанови настоящото

Решение

¹ С исковата си молба Комисията на Европейските общности иска от Съда да установи, че:

— като заявява, че разпоредбите на член 1, параграф 1, точки 1, 2, 8 и 11 от Loi du 20 décembre 2002 portant transposition de la directive 96/71/CE du Parlement

européen et du Conseil du 16 décembre 1996 concernant le détachement de travailleurs effectué dans le cadre d'une prestation de services et réglementation du contrôle de l'application du droit du travail [Закон от 20 декември 2002 г. за транспониране на Директива 96/71/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 16 декември 1996 година относно командироването на работници в рамките на предоставянето на услуги и за регламентиране на контрола по прилагане на трудовото право] (*Mémorial* A 2002, стр. 3722, наричан по-нататък „Закон от 20 декември 2002 г.“) представляват разпоредби за опазване на националния обществен ред,

- като не е транспонирало напълно разпоредбата на член 3, параграф 1, буква а) от Директива 96/71/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 16 декември 1996 година относно командироването на работници в рамките на предоставянето на услуги (ОВ L 18, 1997 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 5, том 4, стр. 29),

- като посочва в член 7, параграф 1 от Закона от 20 декември 2002 г. условията, свързани с достъпа до съществената информация, необходима за осъществяването на контрол от компетентните национални органи по начин, лишен от яснотата, която е необходима, за да се осигури правната сигурност на предприятията, желаещи да командирова работници в Люксембург, и

- като налага в член 8 от този закон съхраняването в Люксембург от пълномощник *ad hoc*, който пребивава там, на необходимите за контрола документи,

Великото херцогство Люксембург не е изпълнило задълженията си по член 3, параграфи 1 и 10 от Директива 96/71, както и по членове 49 ЕО и 50 ЕО.

Правна уредба

Общностна правна уредба

2 Член 3 от Директива 96/71, озаглавен „Условия за работа“, предвижда:

„1. Държавите-членки трябва да осигурят, независимо от приложимия закон по отношение на трудовото правоотношение, предприятията, посочени в член 1, параграф 1, да гарантират на работниците, командировани на тяхна територия, ред и условия на работа, обхващащи следните въпроси, които са определени в държавата-членка, в която се извършва работата:

— от закони, подзаконови или административни разпоредби,

и/или

— по силата на колективни договори или арбитражни решения, които са били обявени за общоприложими по смисъла на параграф 8 дотолкова, доколкото те засягат дейностите, посочени в приложението:

- а) максимална продължителност на работата и минимална продължителност на почивка;

- б) минимални платени почивни дни;

- в) минимални ставки на заплащане, включително ставки за извънреден труд; настоящата точка не се отнася за допълнителни професионални пенсионни схеми;

- г) условия за предлагане на работници за наемане на работа, в частност от предприятия за временна работа;

- д) здраве, безопасност и хигиена на работното място;

- е) защитни мерки по отношение на условията за наемане на работа на бременни жени или родилки, деца и младежи;

- ж) равно третиране на мъжете и жените и други разпоредби за недискриминация.

По смисъла на настоящата директива понятието за минимални ставки на заплащане, посочено в параграф 1, буква в) се определя от националното законодателство и/или практиката на държавата-членка, на чиято територия се командирова работникът.

[...]

10. Настоящата директива не засяга прилагането от държавите-членки по отношение на националните предприятия и предприятията от други държави, в съответствие с Договора, на основата на равно третиране, на:

- условия за наемане на работа по въпроси, различни от посочените в първата алинея на параграф 1, в случай на разпоредби, свързани с обществения ред,

- условия за наемане на работа, определени в колективните трудови договори или арбитражни решения по смисъла на параграф 8 и отнасящи се до дейности, които са различни от посочените в приложението “

3 При приемането на Директива 96/71 Декларация № 10 относно член 3, параграф 10, първо тире от Директивата (наричана по-нататък „Декларация № 10“) е вписана в протокола на Съвета на Европейския съюз по следния начин:

„Съветът и Комисията декларираха:

„Думите „разпоредби, свързани с обществения ред“ следва да се разбират като обхващащи задължителните разпоредби, които не може да се дерогират и които по своето естество и цел отговарят на императивните изисквания от обществен интерес. Тези разпоредби могат да включват по-специално забраната за полагане на принудителен труд или участието на органи на публичната власт в надзора по спазването на законодателството за условията на труд“.

Люксембургската правна уредба

4 Член 1 от Закона от 20 декември 2002 г. предвижда:

„(1) Представяват разпоредби за опазване на националния обществен ред, по-специално що се отнася до разпоредбите на индивидуалните или колективните трудови договори съгласно Loi du 27 mars 1986 portant approbation de la Convention de Rome du 19 juin 1980 sur la loi applicable aux obligations contractuelles [Закон от 27 март 1986 г. за одобрение на Римската конвенция от 19 юни 1980 г. за приложимото право към договорните задължения] — и като такива се прилагат спрямо всички работници, упражняващи трудова дейност на територията на Великото херцогство Люксембург, включително тези, които са командировани временно, независимо от продължителността или естеството на командировката — всички закони, подзакони и административни разпоредби, включително произтичащите от колективни трудови договори, обявени за общоприложими, или от арбитражно решение с приложно поле, подобно на това на общоприложимите колективни трудови договори, които се отнасят до:

1. писмения трудов договор или документа, изготвен по силата на Директива 91/533/ЕИО [на Съвета] от 14 октомври 1991 година относно задължението на работодателя да информира работниците или служителите за условията на трудовия договор или на трудовото правоотношение [(ОВ L 288, стр. 32; Специално издание на български език, 2007 г., глава 5, том 2, стр. 174)];
2. минималното социално трудово възнаграждение и до автоматичното адаптиране на възнаграждението спрямо развитието на издръжката на живота;
3. продължителността на работата и на седмичната почивка;
4. платения отпуск;

5. колективните отпуски;
6. установените със закон официални празници;
7. правната уредба на временната заетост и на заемането на работна ръка;
8. правната уредба на работата на непълно работно време и на тази на срочен договор;
9. мерките за защита по отношение на условията за наемане на работа на деца, младежи, бременни жени и родилки;
10. недопускането на дискриминация;
11. колективните трудови договори;
12. задължителното бездействие в съответствие със законодателството за природните стихии и техническата безработица;
13. полагането на труд без разрешение или на незаконен труд, включително разпоредбите, свързани с разрешенията за работа за работници, които не са граждани на държава — членка от Европейското икономическо пространство;

14. сигурността и здравето на работниците на работното място по принцип, и по-специално до предписанията за превенция от злополуки на Association d'assurance contre les accidents [Асоциацията за осигуряване срещу злополуките], издадени в съответствие с член 154 от Code des assurances sociales [Кодекса за социално осигуряване] и до минималните предписания относно сигурността и здравето, установени чрез подзаконов нормативен акт на Великото херцогство, приет след получаване на задължително мнение от Conseil d'État [Държавен съвет] и на одобрение от Conférence des Présidents de la Chambre des Députés [Събрание на председателите на камарата на депутатите] въз основа на член 14 от Loi modifiée du 17 juin 1994 concernant la sécurité et la santé des travailleurs au travail [изменения закон от 17 юни 1994 година за сигурността и здравето на работниците на работното им място].

(2) Разпоредбите на параграф първи от настоящия член се прилагат спрямо работниците, които са на служба на което и да било предприятие, независимо от тяхното гражданство, без значение какви са националността и юридическото или фактическо седалище на предприятието.“

5 Член 2 от Закона от 20 декември 2002 г. гласи:

„(1) Разпоредбите на член първи от настоящия закон се прилагат и спрямо предприятията, с изключение на плаващия състав на морския търговски флот, които в рамките на презгранично предоставяне на услуги командирова работници на територията на Великото херцогство Люксембург.

(2) Под командироване по смисъла на предходния параграф 1 се разбират по-специално следните операции, извършени от съответните предприятия, доколкото през периода на командироването между изпращащото предприятие и работника съществува трудово правоотношение:

1. командироването на работник, дори за кратък или предварително определен период за сметка и под ръководството на предприятията, посочени в параграф 1 от настоящия член, на територията на Великото херцогство Люксембург в рамките на договор, сключен между изпращащото предприятие и получателя на услугите, установен или упражняващ дейността си в Люксембург;

2. командироването на работник, дори за кратък или предварително определен период на територията на Великото херцогство Люксембург в заведение, принадлежащо на изпращащото предприятие, или в предприятие, което принадлежи на групата, от която е част изпращащото предприятие;
3. без да се засяга действието на loi du 19 mai 1994 portant réglementation du travail intérimaire et du prêt temporaire de main-d'œuvre [Закон от 19 май 1994 г. за регламентирането на временната заетост и на временното заемане на работна ръка], командироването от предприятие за временна работа или в рамките на заемане на работна ръка на работник в предприятие ползвател, установено или упражняващо дейността си на територията на Великото херцогство Люксембург, дори за кратък или предварително определен период.

(3) Под командирован работник се разбира всеки работник, който обикновено работи в чужбина и който изпълнява работата си за ограничен период от време на територията на Великото херцогство Люксембург.

(4) Понятието за трудово правоотношение се определя в съответствие с люксембургското право.“

6 Член 7 от Закона от 20 декември 2002 г. гласи:

„(1) За целите на прилагането на настоящия закон предприятията, включително тези, чиито седалища са установени извън територията на Великото херцогство Люксембург или които обикновено извършват работата си извън тази територия и един или няколко работници на които упражняват дейност в Люксембург, включително тези, които са временно командировани в съответствие с разпоредбите на членове 1 и 2 от настоящия закон, трябва преди започване на работата да осигурят достъп на Inspection du travail et des mines [Инспекцията по труда и мините], при обикновено поискване и във възможно най-кратки срокове, до съществената информация, необходима за осъществяването на контрол, и по-специално:

- имена, фамилии, дата и място на раждане, гражданско състояние, гражданство и професия на работниците,

- точната квалификация на работниците,

- в какво качество са наети в предприятието и какво е редовното задание, което им се възлага в него,

- местоживеенето, а ако е необходимо, и постоянното местопребиваване на работниците,

- ако е необходимо, разрешение за пребиваване или разрешително за работа,

- мястото или местата на полагане на труд в Люксембург и продължителността на работата,

- копие от формуляр Е 101 или, ако е необходимо, точно посочване на органите за социално осигуряване, към които са зачислени работниците по време на престоя им на територията на Люксембург,

- копие от трудовия договор или от документа, изготвен по силата на Директива 91/533/ЕИО от 14 октомври 1991 година относно задължението на работодателя да информира работниците или служителите за условията на трудовия договор или на трудовото правоотношение.

(2) С подзаконов нормативен акт на Великото херцогство може да се уточни приложението на настоящия член.“

7 Член 8 от същия закон посочва:

„Всяко предприятие, установено и със седалище в чужбина или което няма постоянен обект в Люксембург по смисъла на данъчното законодателство, и един или повече работници на което упражняват на каквото и да било основание трудова дейност в Люксембург, е длъжно да съхранява в Люксембург чрез пълномощник ad hoc, който е установен там, документите, необходими за осъществяване на контрол върху задълженията му в приложение на настоящия закон, и по-специално на предходния член 7.

Посочените документи трябва да се представят във възможно най-кратък срок на Инспекцията по труда и мините при обикновено поискване от нейна страна. Инспекцията по труда и мините задължително се уведомява предварително за точното място на съхранение на документите, чрез препоръчано писмо с обратна разписка от предприятието или от посочения в предходната алинея пълномощник, най-късно преди изпълнението на планираната възмездна дейност.“

Досъдебно производство

8 С официално уведомително писмо от 1 април 2004 г. Комисията известява люксембургските власти, че Законът от 20 декември 2002 г. може да противоречи на общностното право. По-специално този закон:

— налага на установените в друга държава-членка предприятия, които командирова работници в Люксембург, спазването на условия на работа, които надвишават предписанията на член 3, параграфи 1 и 10 от Директива 96/71,

- не гарантирал на командированите работници спазването на никакъв друг период на почивка (дневна почивка), освен седмичната почивка,

  - бил лишен от необходимата яснота за осигуряване на правната сигурност, като задължавал предприятията, които командироваат работници в Люксембург, да предоставят достъп на Инспекцията по труда и мините преди започване на работата, при обикновено поискване и във възможно най-кратък срок, до съществената информация, необходима за осъществяването на контрол и

  - ограничавал свободното предоставяне на услуги, като изисквал от предприятията със седалище извън територията на Великото херцогство Люксембург или без постоянен обект в него да съхраняват при пълномощник *ad hoc*, пребиваващ в тази държава-членка, документите, необходими за осъществяването на контрола.
- 9 В отговора си от 30 август 2004 г. Великото херцогство Люксембург изтъква, че условията на работа, предмет на първото твърдение за нарушение, посочено в официалното уведомително писмо, спадат към „разпоредбите, свързани с обществения ред“, както са предвидени в член 3, параграф 10, първо тире от Директива 96/71.
- 10 То признава основателността на второто твърдение за нарушение, посочено в официалното уведомително писмо.
- 11 Що се отнася до третото и четвъртото твърдение за нарушение в същото писмо, тази държава-членка посочва, от една страна, че член 7 от Закона от 20 декември 2002 г. не налага предварително деклариране, и от друга страна, че задължението за съобщаване на Инспекцията по труда и мините на името на депозитар, съхраняващ изискуемите по закон документи, е недискриминационно изискване, абсолютно необходимо за провеждането на извършвания от тази администрация контрол.

- 12 Тъй като не е удовлетворена от тези отговори, Комисията отново предявява твърденията за нарушенията си в мотивирано становище от 12 октомври 2005 г., като поканва Великото херцогство Люксембург да се съобрази със задълженията си в срок от два месеца, считано от получаването на това становище.
- 13 След като моли за допълнителен срок от шест седмици, Великото херцогство Люксембург не е сметнало за необходимо да отговори на посоченото мотивирано становище.
- 14 В резултат на това Комисията предявява настоящия иск за неизпълнение на задължения по силата на член 226 ЕО.

По иска

По първото правно основание, изведено от неправилно транспониране на член 3, параграфи 1 и 10 от Директива 96/71

Доводи на страните

- 15 С първото си твърдение за нарушение Комисията твърди, че Великото херцогство Люксембург е транспонирало неправилно член 3, параграфи 1 и 10 от Директива 96/71.

- 16 Комисията смята по-специално, че като обявява погрешно националните разпоредби, отнасящи се до посочените в спорните предписания области, за разпоредби, свързани с опазването на обществения ред, и като налага по този начин спазването им от предприятията, които командирова работници на негова територия, Великото херцогство Люксембург налага в тежест на тези предприятия задължения, които надвишават предвиденото в Директива 96/71. Според тази институция понятието за обществен ред в член 3, параграф 10 от Директивата не може да се определя едностранно от всяка държава-членка, тъй като последната не е свободна да налага едностранно всички задължителни разпоредби от трудовото си право на доставчиците на услуги, установени в друга държава-членка.
- 17 Първо, такова задължение представлявало предвиденото в член 1, параграф 1, точка 1 от Закона от 20 декември 2002 г. задължение за командироване само на персонала, обвързан с предприятието чрез писмен трудов договор или друг документ, който се счита за аналогичен по смисъла на Директива 91/533/ЕИО.
- 18 Във връзка с това Комисията напомня, че във всеки случай контролът за спазването на разпоредбите от Директива 91/533 е задължение на органите на държавата-членка по установяването на съответното предприятие, която е транспортирала тази директива, а не — в случая на командироване — на приемащата държава-членка.
- 19 Второ, що се отнася до автоматичното адаптиране на възнаграждението спрямо развитието на издръжката на живота, предвидено в член 1, параграф 1, точка 2 от Закона от 20 декември 2002 г., Комисията поддържа, че люксембургското законодателство противоречи на Директива 96/71, която предвижда регламентиране на ставките на заплатите от приемащата държава-членка само що се отнася до минималните заплати.
- 20 Трето, що се отнася до спазването на правната уредба на работата на непълно работно време и на работата на срочен трудов договор, предвидена в член 1, параграф 1, точка 8 от Закона от 20 декември 2002 г., Комисията изтъква, че по силата на Директива 96/71 приемащата държава-членка не може да налага правната си уредба в областта на работата на непълно работно време и на работата на срочен трудов договор на предприятията, които командирова работници на нейна територия.

- 21 Четвърто, що се отнася до задължението за спазване на колективните трудови договори, предвидено в член 1, параграф 1, точка 11 от Закона от 20 декември 2002 г., Комисията твърди, че не могат да представляват разпоредби за опазване на националния обществен ред актовете, които принадлежат към дадена категория актове като такава, независимо от материалното им съдържание.
- 22 Великото херцогство Люксембург изтъква, че всички посочени в първото твърдение за нарушение на Комисията предписания се отнасят до разпоредби за опазване на национален обществен ред по смисъла на член 3, параграф 10, първо тире от Директива 96/71. Във връзка с това то поддържа, от една страна, че Декларация № 10 не може да има никаква задължителна правна стойност, и от друга страна, че понятието за разпоредби, свързани с публичния ред, включва всички разпоредби, които по мнението на приемащата държава отговарят на императивни изисквания от обществен интерес. Освен това Великото херцогство Люксембург се позовава на законодателната процедура, довела до приемането на Директива 2006/123/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 12 декември 2006 година относно услугите на вътрешния пазар (ОВ L 376, стр. 36; Специално издание на български език, 2007 г., глава 13, том 58, стр. 50).

Съображения на Съда

— Предварителни бележки

- 23 Преди всичко, за да се отговори на основния довод, изтъкнат от Великото херцогство Люксембург в негова защита, следва да се подчертае, че според член 3, параграф 1, буква а) от Директива 2006/123 същата няма за цел да замени Директива 96/71, като последната има предимство пред първата в случай на противоречие. Следователно тази държава-членка не може да се основава на законодателната процедура, довела до приемането на Директива 2006/123, в подкрепа на защитаването от нея тълкуване на разпоредба от Директива 96/71.

- 24 От тринадесето съображение от Директива 96/71 следва, че законодателствата на държавите-членки трябва да се координират, за да се определи ядро от задължителни правила за минимална закрила, които трябва да се спазват в приемащата държава от работодателите, които командироваат работници (вж. Решение от 18 декември 2007 г. по дело *Laval un Partneri*, C-341/05, все още непубликувано в Сборника, точка 59).
- 25 Така член 3, параграф 1, първа алинея от тази директива предвижда, че държавите-членки трябва да осигурят, независимо от приложимия за трудовото правоотношение закон, предприятията, установени в друга държава-членка, които в рамките на транснационално предлагане на услуги командироваат работници на тяхна територия, да гарантират на командированите работници условията на работа във връзка с посочените в този член въпроси, определени в държавата-членка, на чиято територия се извършва работата (Решение от 18 юли 2007 г. по дело *Комисия/Германия*, C-490/04, *Rescueit*, стр. I-6095, точка 18).
- 26 За тази цел разпоредбата посочва изчерпателно въпросите, по които държавите-членки могат да отдават предимство на действащите в приемащата държава-членка правила.
- 27 Член 3, параграф 10, първо тире от Директива 96/71 признава все пак на държавите-членки възможността при спазване на Договора за ЕО и на основата на равно третиране да налагат на предприятията, които командироваат работници на тяхна територия, условия на работа по въпроси, различни от посочените в първата алинея на параграф 1 от този член, в случай на разпоредби, свързани с обществения ред.
- 28 Както е видно от член 1, параграф 1 от Закона от 20 декември 2002 г., който посочва, че разпоредбите в точки 1—14 от този параграф представляват разпоредби за опазване на националния обществен ред, Великото херцогство Люксембург е възнамерявало да се позове на член 3, параграф 10, първо тире от Директивата.

- 29 Във връзка с това следва да се напомни, че квалифицирането от държава-членка на национални разпоредби като законодателство в областта на опазването на обществения ред и сигурност визира националните разпоредби, чието спазване се преценява като толкова решаващо за запазване на политическата, социалната или икономическа организация на съответната държава-членка, че съблюдаването им следва да се наложи на всички лица, които се намират на националната територия на тази държава-членка или всички правоотношения в нея (Решение от 23 ноември 1999 г. по дело *Arblade* и др., C-369/96 и C-376/96, *Recueil*, стр. I-8453, точка 30).
- 30 Следователно противно на поддържаното от Великото херцогство Люксембург, изключението по съображения, свързани с обществения ред, представлява отклонение от основния принцип на свободно предоставяне на услуги, който следва да се разбира в тесен смисъл и чийто обхват не може да бъде определен едностранно от държавите-членки (вж., що се отнася до свободното движение на хора, Решение от 31 януари 2006 г. по дело *Комисия/Испания*, C-503/03, *Recueil*, стр. I-1097, точка 45).
- 31 В контекста на Директива 96/71 член 3, параграф 10, първо тире от нея представлява отклонение от принципа, според който въпросите, по които приемащата държава-членка може да наложи законодателството си на предприятията, които командирова работници на нейна територия, са изчерпателно посочени в член 3, параграф 1, първа алинея от тази директива. Следователно тази първа разпоредба трябва да се тълкува стриктно.
- 32 Впрочем в Декларация № 10 — по повод на която генералният адвокат правилно посочва в точка 45 от заключението си, че на нея може да се направи позоваване в подкрепа на тълкуване на член 3, параграф 10, първо тире от Директива 96/71 — се посочва че, думите „разпоредби, свързани с обществения ред“ следва да се разбират като обхващащи задължителните разпоредби, които не може да бъдат дерогирани и които по своето естество и цел отговарят на императивните изисквания от обществен интерес.
- 33 Във всеки случай тази разпоредба от Директива 96/71 предвижда, че позоваване на възможността, която тя установява, не освобождава държавите-членки от това да спазват задълженията си по Договора, и по-специално тези, които са

свързани със свободното предоставяне на услуги, чието насърчаване е подчертано в пето съображение от Директивата.

34 Именно в контекста на тези съображения трябва да се изследват предписанията на член 1, параграф 1 от Закона от 20 декември 2002 г., чиято квалификация на разпоредби за опазване на националния обществен ред Комисията оспорва.

— Относно предписанието, свързано с писмения договор или документа, изготвен по силата на Директива 91/533, предвидено в член 1, параграф 1, точка 1 от Закона от 20 декември 2002 г.

35 В началото следва да се подчертае, че това предписание не е въпрос, който е упоменат в списъка по член 3, параграф 1, първа алинея от Директива 96/71.

36 Великото херцогство Люксембург твърди, от една страна, че оспорваното предписание е само напомняне на посоченото в членове 2 и 3 от Директива 91/533 условие, и от друга страна, че то е част от обществения ред, доколкото има за цел закрилата на работниците.

37 Както се подчертава във второ съображение от Директива 91/533, необходимостта от въвеждане на формални изисквания по отношение на трудовите правоотношения е от първостепенно значение с цел по-добрата закрила на работниците или служителите срещу евентуалното нарушаване на техните права и за създаване на една по-голяма прозрачност на пазара на труда.

- 38 Въпреки това от член 9, параграф 1 от посочената директива следва също, че държавите-членки приемат необходимите законови, подзаконови и административни разпоредби, за да се съобразят със същата директива.
- 39 Следователно всички работодатели, включително тези, които командирова работници или служители, както предвижда член 4, параграф 1 от Директива 91/533, са подчинени на предвидените в тази директива задължения по силата на законодателството на държавата-членка, в която са установени.
- 40 Следователно трябва да се установи, че спазването на изискването, предвидено в член 1, параграф 1, точка 1 от Закона от 20 декември 2002 г., е гарантирано от държавата-членка по произхода на командированите работници.
- 41 Следователно спорната разпоредба води до налагане на предприятията, които командирова работници в Люксембург, на задължение, което вече им е наложено в държавата-членка, в която са установени. Впрочем целта на Директива 96/71, състояща се в гарантиране спазването на минимално ядро от норми за закрила на работниците, обезсмисля съществуването на такова допълнително задължение, което предвид процедурите, които налага, може да разубеди установените в друга държава-членка предприятия да упражнят свободата си на предоставяне на услуги.
- 42 Макар според постоянната съдебна практика общностното право да допуска държавите-членки да разпростират действието на законодателството си или колективните трудови договори, сключени от социалните партньори, спрямо всяко лице, което полага труд като заето лице, дори с краткосрочен характер, независимо от държавата-членка по установяване на работодателя, все пак една такава възможност се подчинява на условието засегнатите работници, които полагат временно труд в приемащата държава-членка, да не се ползват вече със същата закрила — или със закрила, която по същество е сравнима — по силата на задълженията, които вече са наложени на работодателя им в държавата-членка по установяване (вж. в този смисъл Решение от 21 октомври 2004 г. по дело Комисия/Люксембург, С-445/03, *Rescueil*, стр. I-10191, точка 29 и посочената съдебна практика).

43 По-специално Съдът вече е приел, че свободното предоставяне на услуги като основен принцип от Договора може да бъде ограничавано само с правна уредба, която е обоснована с императивни съображения от обществен интерес и се прилага за всички лица и предприятия, осъществяващи дейност на територията на приемащата държава-членка, доколкото този интерес не е защитен с правилата, които се прилагат за доставчика в държавата-членка по установяване (вж. Решение по дело *Arblade* и др., посочено по-горе, точка 34, както и Решение от 25 октомври 2001 г. по дело *Finalarte* и др., C-49/98, C-50/98, C-52/98—C-54/98 и C-68/98—C-71/98, *Recueil*, стр. I-7831, точка 31).

44 Тъй като такъв е случаят, що се отнася до закрилата на работниците, гарантирана от Директива 91/533, на която се е позовало Великото херцогство Люксембург, следва да се установи, че изискването, предвидено в член 1, параграф 1, точка 1 от Закона от 20 декември 2002 г., не съответства на член 3, параграф 10, първо тире от Директива 96/71, доколкото то не е наложено при спазване на Договора.

— Относно предписанието, свързано с автоматичното адаптиране на възнаграждението спрямо развитието на издръжката на живота, предвидено в член 1, параграф 1, точка 2 от Закона от 20 декември 2002 г.

45 От предявения от Комисията иск е видно, че последната оспорва не факта, че минималните заплати се индексират съобразно издръжката на живота — предписание, което безспорно попада, както отбелязва Великото херцогство Люксембург, в обхвата на член 3, параграф 1, първа алинея, буква в) от Директива 96/71, а обстоятелството, че тази индексация се отнася за всички възнаграждения, включително заплатите, които не спадат към категорията на минималните заплати.

46 Великото херцогство Люксембург твърди все пак, че тази разпоредба от Директива 96/71 позволявала имплицитно на приемащата държава-членка да наложи системата си на определяне на всички заплати на предприятията, които командирова работници на негова територия.

- 47 Във връзка с това следва да се подчертае, че чрез член 3, параграф 1, първа алинея, буква в) от Директива 96/71 общностният законодател е искал да ограничи възможността за намеса на държавите-членки, що се отнася до заплатите до въпроса, свързан с минималните ставки на заплащане. От това следва, че предписанието в Закона от 20 декември 2002 г. за автоматичното адаптиране на заплатите, различни от минималните заплати, спрямо издръжката на живота не попада сред въпросите, посочени в член 3, параграф 1, първа алинея от Директива 96/71.
- 48 Великото херцогство Люксембург поддържа въпреки това, че член 1, параграф 1, точка 2 от Закона от 20 декември 2002 г. цели да гарантира социалния мир в Люксембург и че на това основание той представлява императив от обществения ред по смисъла на член 3, параграф 10, първо тире от Директива 96/71, предпазвайки работниците от последиците от инфлацията.
- 49 Във връзка с това следва да се напомни, че тази разпоредба от Директива 96/71 предоставя възможност на приемащата държава-членка да налага на предприятията, които командирова работници на нейна територия, условия на работа по въпроси, различни от посочените в член 3, параграф 1, първа алинея от Директива 96/71, при условие че става въпрос за разпоредби, свързани с обществения ред. Следователно това условие, предвидено в член 3, параграф 10, първо тире от Директива 96/71 представлява изключение от системата, установена с тази директива, както и отклонение от основния принцип за свободно предоставяне на услуги, на който се основава Директивата, и трябва да бъде предмет на стриктно тълкуване.
- 50 Така Съдът вече е имал повод да уточни, че макар държавите-членки по принцип да запазват свободата си да определят в съответствие с националните си нужди изискванията, свързани с обществения ред, все пак в общностен контекст, и по-специално като обосноваване на отклонение от основния принцип на свободно предоставяне на услуги, това понятие трябва да се тълкува стриктно, така че обхватът му не може да се определя едностранно от всяка от държавите-членки, без да се упражни контрол от институциите на Европейската общност (вж. в този смисъл Решение от 14 октомври 2004 г. по дело Omega, C-36/02, Recueil, стр. I-9609, точка 30). От това следва, че позоваване на обществения ред може да се прави само в случай на реална и достатъчно сериозна заплаха, засягаща основен обществен интерес (вж. Решение от 14 март 2000 г. по дело Église de scientologie, C-54/99, Recueil, стр. I-1335, точка 17).

- 51 Важно е да се напомни, че съображенията, на които може да се позове една държава-членка, за да обоснове отклонение от принципа за свободно предоставяне на услуги, следва да се придружават от анализ за пригодността и пропорционалността на приетата от тази държава ограничителна мярка, както и от точни доказателства в подкрепа на доводите ѝ (вж. в този смисъл Решение от 7 юни 2007 г. по дело Комисия/Белгия, C-254/05, *Rescueil*, стр. I-4269, точка 36 и посочена съдебна практика).
- 52 Следователно за да позволи на Съда да прецени дали разглежданите мерки са необходими и пропорционални по отношение на целта за запазване на обществения ред, Великото херцогство Люксембург е трябвало да представи доказателства, които позволяват да се установи дали и в каква степен прилагането спрямо командированите в Люксембург работници на предписанието относно автоматичното адаптиране на заплатите спрямо издръжката на живота може да допринесе за постигането на тази цел.
- 53 В конкретния случай следва все пак да се установи, че Великото херцогство Люксембург се е ограничило да се позове общо на целите за защита на покупателната способност на работниците и на социалния мир, без да предостави доказателства, които да позволят да се прецени необходимостта и пропорционалността на приетите мерки.
- 54 Следователно Великото херцогство Люксембург не е доказало в достатъчна степен, че член 1, параграф 1, точка 2 от Закона от 20 декември 2002 г. спада към разпоредби, свързани с обществения ред по смисъла на член 3, параграф 10, първо тире от Директива 96/71.
- 55 Следователно тази държава-членка не може да се позовава на изключението по съображения, свързани с обществения ред, посочено в член 3, параграф 10, първо тире от Директива 96/71, за да наложи на предприятията, които командироваат работници на нейна територия, предписанието относно автоматичното адаптиране на заплатите, различни от минималните заплати, спрямо издръжката на живота.

— Относно предписанието, свързано с правната уредба на работата на непълно работно време и на работата на срочен трудов договор, предвидено в член 1, параграф 1, точка 8 от Закона от 20 декември 2002 г.

- 56 Великото херцогство Люксембург поддържа, че подобна разпоредба има за цел да осигури закрилата на работниците, като гарантира принципа на равно третиране и на равно заплащане между работещите на пълно работно време и работещите на непълно работно време, както е закрепен в Директива 97/81/ЕО на Съвета от 15 декември 1997 година относно Рамково споразумение за работа при непълно работно време, сключено между Съюза на конфедерациите на индустриалците и на работодателите в Европа (UNICE), Европейския център на предприятията с държавно участие (СЕЕР) и Европейската конфедерация на профсъюзите (ЕКП) (ОВ L 14, стр. 9; Специално издание на български език, 2007 г., глава 5, том 5, стр. 35) и Директива 1999/70/ЕО на Съвета от 28 юни 1999 година относно Рамково споразумение за срочната работа, сключено между Европейската конфедерация на профсъюзите (CES), Съюза на индустриалците в Европейската общност (UNICE) и Европейския център на предприятията с държавно участие (СЕЕР) (ОВ L 175, стр. 43; Специално издание на български език, 2007 г., глава 5, том 5, стр. 129).
- 57 Следва да се подчертае, че посоченото предписание спада към въпрос, който не е упоменат в списъка по член 3, параграф 1, първа алинея от Директива 96/71.
- 58 Не се оспорва, че наложените от член 1, параграф 1, точка 8 от Закона от 20 декември 2002 г. задължения могат, предвид свързаните с тях принуди, да възпрепятстват упражняването на свободата на предоставяне на услуги от предприятия, които желаят да командирова работници в Люксембург.
- 59 Във връзка с това е необходимо да се установи, че по силата на член 2, параграф 1 от Директива 97/81 и член 2, параграф 1 от Директива 1999/70 задължение на държавите-членки е било да приведат в сила законовите, подзаконовите и административните разпоредби, необходими за да се съобразят с тези директиви.
- 60 Следователно тъй като спазването на предвиденото в спорната национална разпоредба изискване подлежи на контрол в държавата-членка, в която е установено предприятието, желаещо да командирова работници в Люксембург, на същите основания като посочените в точки 41—43 от настоящото

решение Великото херцогство Люксембург не може да се позовава на изключението по съображения, свързани с обществения ред, изведено от член 3, параграф 10, първо тире от Директива 96/71, за да обоснове спорното национално предписание.

61 От това следва, че член 1, параграф 1, точка 8 от Закона от 20 декември 2002 г. не съответства на член 3, параграф 10, първо тире от Директива 96/71.

— Относно предписанието, свързано с императивните разпоредби от националното право в областта на колективните трудови договори, съдържащи се в член 1, параграф 1, точка 11 от Закона от 20 декември 2002 г.

62 Член 3, параграф 1, първа алинея от Директива 96/71 посочва инструментите, чрез които се определят условията на труд в приемащата държава-членка по въпросите, посочени в същия параграф, букви а)—ж), и които условия се гарантират на командированите работници. Второто тире от тази разпоредба се отнася по-специално за колективните трудови договори, обявени за общоприложими.

63 По примера на тази разпоредба член 1, параграф 1 от Закона от 20 декември 2002 г. посочва, че разпоредби за опазване на националния обществен ред са по-специално разпоредбите на обявените за общоприложими колективни договори, които се отнасят до въпросите, посочени в точки 1—14. В точка 11 от него са споменати разпоредбите, които се отнасят до колективните трудови договори.

64 Подобна разпоредба не може все пак да представлява изключение по съображения, свързани с обществения ред по смисъла на член 3, параграф 10, първо тире от Директива 96/71.

- 65 Първо, нищо не дава основание разпоредбите, които се отнасят до колективните трудови договори, а именно тези, които уреждат тяхното изготвяне и приложение, да могат *per se* и без друго уточнение да се включат в понятието за обществен ред.
- 66 Второ, подобна констатация се налага, що се отнася до самите разпоредби на колективните договори, които също не могат да се включват в това понятие в тяхната цялост и само поради факта че произлизат от този вид актове.
- 67 Трето, Великото херцогство Люксембург не може да поддържа тезата, че член 1, параграф 1, точка 11 от Закона от 20 декември 2002 г. уточнява *in fine* разрешението, дадено на държавите-членки съгласно член 3, параграф 10, второ тире от Директива 96/71. Всъщност тази разпоредба се отнася изключително до условията за работа, определени от колективни договори, обявени за общозадължителни. Не е такъв обаче случаят с член 1, параграф 1, точка 11, който има предвид изключително, и за разлика от въвеждащото изречение на същия член 1, обикновените колективни трудови договори.
- 68 Поради тази причина член 1, параграф 1, точка 11 от Закона от 20 декември 2002 г. не съответства на член 3, параграф 10, първо тире от Директива 96/71.
- 69 От гореизложеното следва, че предявеното от Комисията първо твърдение за нарушение е основателно.

По второто правно основание, изведено от негълно транспониране на член 3, параграф 1, буква а) от Директива 96/71, свързан със спазването на максималната продължителност на работа и минималната продължителност на почивка

Доводи на страните

- 70 С второто си твърдение за нарушение Комисията упреква Великото херцогство Люксембург, че не е транспонирало нагълно член 3, параграф 1, първа алинея, буква а) от Директива 96/71, свързан със спазването на максималната продължителност на работа и минималната продължителност на почивка.
- 71 Великото херцогство Люксембург признава основателността на това твърдение за нарушение и посочва, че е приело член 4 от Loi du 19 mai 2006 modifiant la loi du 20 décembre 2002 [Закон от 19 май 2006 г. за изменение на Закона от 20 декември 2002 г.] (*Mémorial A* 2006, стр. 1806), за да съобрази националното законодателство със съответните общности разпоредби.

Съображения на Съда

- 72 Следва да се напомни, че според постоянната съдебна практика наличието на неизпълнение на задължения от държава-членка трябва да се преценява с оглед на положението към момента на изтичането на срока, даден в мотивираното становище, а последващи промени не могат да се вземат предвид от Съда (вж. по-специално Решение от 14 септември 2004 г. по дело Комисия/Испания, C-168/03, Recueil, стр. I-8227, точка 24, Решение от 14 юли 2005 г. по дело Комисия/Германия, C-433/03, Recueil, стр. I-6985, точка 32 и Решение от 27 септември 2007 г. по дело Комисия/Люксембург, C-354/06, точка 7).

- 73 В конкретния случай обаче не се оспорва, че при изтичането на определения в мотивираното становище срок Великото херцогство Люксембург не е приело необходимите мерки, за да осигури пълното транспониране на член 3, параграф 1, първа алинея, буква а) от Директива 96/71 в националния си правен ред.
- 74 Следователно предявеното от Комисията второ твърдение за нарушение е основателно.

По третото правно основание, изведено от нарушение на член 49 ЕО поради липсата на яснота относно реда и условията за контрол, предвидени в член 7, параграф 1 от Закона от 20 декември 2002 г.

Доводи на страните

- 75 С третото си твърдение за нарушение Комисията твърди, че поради липса на яснота член 7, параграф 1 от Закона от 20 декември 2002 г. можел да доведе до правна несигурност за предприятията, които желаят да командироваат работници в Люксембург. Така в случаите на командироване задължението за всяко предприятие преди започването на работата да предостави достъп на Инспекцията по труда и мините, въз основа на обикновено поискване и във възможно най-кратък срок, до съществената информация, необходима за осъществяване на контрол, наподобявала на процедура по предварително деклариране, несъвместима с член 49 ЕО. Все пак ако случаят не бил такъв, текстът на спорната разпоредба следвало да се измени, за да се отстрани всякаква правна двусмислица.
- 76 Великото херцогство Люксембург смята, че текстът на член 7, параграф 1 от Закона от 20 декември 2002 г. е достатъчно ясен и че във всеки случай не налага никакво задължение за предварително деклариране. Във връзка с това то

смята, че предоставянето на информацията, необходима за осъществяването на контрол „преди започването на работа“, означава, че посочените данни могат да бъдат съобщени в деня на започването на работата.

Съображения на Съда

77 Първо, следва да се установи, че след като Законът от 20 декември 2002 г. не предвижда никакво друго съобщаване на сведения между предприятието, което командирова работници, и Инспекцията по труда и мините, е трудно да се разбере по какъв начин последната ще може да изисква информация от предприятието преди започването на работа, доколкото тя няма да може да знае за присъствието на това предприятие на територията на Люксембург, ако последното не е известило предварително по някакъв начин за идването си. Поради тази причина, както посочва генералният адвокат в точка 76 от заключението си, се поставя въпросът за ролята, предоставена на предприятието, което желае да командирова работници — роля, обезателно предхождаща всякакво изискване на сведения от страна на Инспекцията по труда и мините, която във всеки случай не е определена в Закона от 20 декември 2002 г.

78 Въз основа на това, тълкуването на израза „преди започването на работа“ в член 7, параграф 1 от същия закон, възприето от Великото херцогство Люксембург, не е относимо. Всъщност очевидно е, че такъв израз означава не само че данните трябва да се предоставят в самия ден на започване на работата, но и че позволява също да се вземе предвид повече или по-малко дълъг период, предхождащ този ден.

79 На второ място и както посочва генералният адвокат в точка 74 от заключението си, от разпоредбите на Loi du 4 avril 1974 portant réorganisation de l'Inspection du

travail et des mines [Закон от 4 април 1974 г. за реорганизацията на Инспекцията по труда и мините] (*Mémorial A* 1974, стр. 486), към който препраща член 9, параграф 2 от Закона от 20 декември 2002 г. за определението на контролните правомощия на тази администрация, и по-специално от членове 13—17 от Закона от 4 април 1974 г., следва, че Инспекцията по труда и мините може да нареди незабавно прекратяване на дейността на командирвания работник, ако работодателят му не се съобрази с адресираното му предписание за предоставяне на сведения. Освен това член 28 от същия закон предвижда, че неспазването на това задължение може да доведе до наказателни преследвания срещу засегнатото предприятие.

80 Предвид тези обстоятелства следва да се подчертае, че процедурата по предварително деклариране, която трябва да спазва предприятие, желаещо да командирова работници на територията на Люксембург, не е лишена от двусмислици.

81 Тези двусмислици, характерни за член 7, параграф 1 от Закона от 20 декември 2002 г., могат да разубедят предприятията, които желаят да командирват работници в Люксембург, да упражнят свободата си на предоставяне на услуги. В действителност, от една страна, обхватът на правата и задълженията на тези предприятия не следва ясно от тази разпоредба. От друга страна, предприятията, които не са спазили задълженията, предвидени в посочената разпоредба, рискуват налагането на санкции, които не могат да бъдат пренебрегнати.

82 Следователно тъй като член 7, параграф 1 от Закона от 20 декември 2002 г. е несъвместим с член 49 ЕО поради липсата на яснота и поради двусмислиците, които първият съдържа, третото правно основание, на което се позовава Комисията, е основателно.

По четвъртото правно основание, изведено от нарушение на член 49 ЕО поради задължението за засегнатите предприятия да назначат пълномощник ad hoc, който пребивава в Люксембург, за съхраняването на документите, необходими за упражнявания от компетентните национални органи контрол

Доводи на страните

83 С четвъртото си твърдение за нарушение Комисията смята, че като задължава предприятията със седалище извън територията на Люксембург, които командирова работници в тази държава, преди началото на командировката да депозират при пълномощник ad hoc, който пребивава в Люксембург, документите, необходими за осъществяването на контрола върху задълженията им по Закона от 20 декември 2002 г., и да ги оставят при него за неопределен период след края на престацията, член 8 от този закон представлява ограничение на свободното предоставяне на услуги. Всъщност системата за сътрудничество и обмен на информация, предвидена в член 4 от Директива 96/71 обезсмисляла подобно задължение.

84 Великото херцогство Люксембург посочва най-напред, че механизмът на сътрудничество, на който се позовава Комисията, не позволява на компетентните административни органи да извършват обикновен контрол с необходимата ефикасност. По-нататък то уточнява, че оспорваната национална разпоредба не изисква никаква особена правна форма, що се отнася до функцията на пълномощник. Най-накрая, освен депозирането на необходимите за осъществяването на контрол документи при пълномощник за известен период след командировката, депозирането на последните се изисквало само в самия ден на започване на съответната престация.

Съображения на Съда

- 85 Не е оспорено, че задължението, предвидено в член 8 от Закона от 20 декември 2002 г., води до допълнителни административни и финансови тежести за установените в друга държава-членка предприятия, така че от гледна точка на конкуренцията последните не са в равностойно положение с установените в приемащата държава-членка работодатели и по този начин могат да бъдат възпрени да предоставят услуги в тази държава членка.
- 86 В действителност, от една страна, оспорваната разпоредба налага пълномощникът, при когото са депозираны изискуемите документи, да пребивава в Люксембург.
- 87 От друга страна, посочената разпоредба установява задължение за съхранение на документите, отнасящи се по-специално до сведенията, посочени в член 7 от Закона от 20 декември 2002 г., без обаче да определя периода, през който тези документи трябва да се съхраняват, и без да уточнява дали такова задължение засяга само периода след предоставянето на престацията или също период, предхождащ започването на престацията.
- 88 За да обоснове такова ограничаване на свободното предоставяне на услуги, Великото херцогство Люксембург изтъква необходимостта да се позволи осъществяването на ефективен контрол от Инспекцията по труда и мините за спазването на трудовото законодателство.
- 89 Във връзка с това Съдът е приел, че ефикасната закрила на работниците може да налага някои документи да се държат на разположение в мястото на изпълнение на престацията или поне на достъпно и ясно идентифицирано място на територията на приемащата държава-членка за властите на тази държава, натоварени да осъществяват контрол (вж. в този смисъл Решение по дело Arblade и др., посочено по-горе, точка 61).

- 90 Що се отнася до задължението за държане на разположение и съхраняване на някои документи в местожителството на физическо лице, което живее в приемащата държава-членка и което държи тези документи като пълномощник или представител на работодателя, който го е назначил, дори след като работодателят е престанал да наема работници в тази държава, Съдът все пак е добавил в точка 76 от Решение по дело Arblade и др., посочено по-горе, че за да се обоснове такова ограничаване на свободното предоставяне на услуги, не е достатъчен фактът, че наличието на тези документи на територията на приемащата държава-членка може да улесни най-общо изпълнението на задължението за контрол на органите на тази държава. Необходимо е също тези власти да не са в състояние да изпълнят задължението си за контрол ефективно, ако това предприятие не разполага в съответната държава-членка с пълномощник или представител, който съхранява посочените документи. Във връзка с това Съдът е приел, че задължение за съхраняване на документите при физическо лице с местожителство на територията на приемащата държава-членка не може да бъде обосновано (вж. Решение по дело Arblade и др., посочено по-горе, точка 77).
- 91 В случая Великото херцогство Люксембург не е представило никакво конкретно доказателство в подкрепа на тезата, че единствено съхраняването на въпросните документи от пълномощник, пребиваващ в Люксембург, би позволило на посочените органи да осъществят контрола, за който отговарят. Във всеки случай определянето на работник, който се намира в мястото на предоставяне на услугите, за да предостави на разположение на компетентните национални органи документите, необходими за осъществяването на контрола, би представлявало по-малко ограничителна за свободното предоставяне на услуги мярка, която би била също така ефективна, както оспорваното задължение.
- 92 Впрочем следва да се напомни, че Съдът е подчертал в точка 79 от Решение по дело Arblade и др., посочено по-горе, че организираната система на сътрудничество и обмен на информация между държавите-членки, предвидена в член 4 от Директива 96/71, обезсмисля съхраняването на тези документи в приемащата държава-членка, след като работодателят е престанал да наема работници там.
- 93 Следователно Великото херцогство Люксембург не може да изисква от предприятията, които командироваат работници, да направят необходимото за съхраняване на посочените документи на територията на Люксембург след предоставянето на услуги.

94 Поради тази причина не може да се изисква и същите документи да се съхраняват от пълномощник, който пребивава в Люксембург, доколкото след като засегнатото предприятие присъства физически на територията на Люксембург по време на изпълнението на предоставянето на услугите, то въпросните документи могат да се съхраняват от командирован работник.

95 Най-накрая следва да се подчертае, че макар член 8, параграф 2 от Закона от 20 декември 2002 г. да не предвижда изрично задължение за съхраняване на документите, необходими за осъществяване на контрола в Люксембург, преди започването на работата, то тази разпоредба уточнява, че самоличността на пълномощника трябва да се съобщи на компетентните органи най-късно преди упражняването на предвижданата трудова дейност. Поради тази причина тълкуването, защитавано от Великото херцогство Люксембург, според което документите трябва да бъдат на разположение единствено на самия ден от започване на работата, не може да се обоснове със спорната разпоредба. Във всеки случай подобно задължение за съхраняване на посочените документи преди започването на работата би представлявало пречка за свободното предоставяне на услуги, която Великото херцогство Люксембург трябва да обоснове с други доводи, освен само със съмнения относно ефикасността на организираната система за сътрудничество и обмен на информация между държавите-членки, предвидена в член 4 от Директива 96/71.

96 От гореизложеното следва, че тъй като член 8 от Закона от 20 декември 2002 г. е несъвместим с член 49 ЕО, искът следва да се уважи в неговата цялост.

97 Поради това следва да се установи, че:

— като заявява, че разпоредбите на член 1, параграф 1, точки 1, 2, 8 и 11 от Закона от 20 декември 2002 г. представляват разпоредби за опазване на националния обществен ред,

- като не е транспонирано напълно разпоредбата на член 3, параграф 1, първа алинея, буква а) от Директива 96/71,

- като посочва в член 7, параграф 1 от Закона от 20 декември 2002 г. условията, свързани с достъпа до съществената информация, необходима за осъществяването на контрол от компетентните национални органи по начин, лишен от яснотата, която е необходима, за да се осигури правната сигурност на предприятията, желаещи да командирова работници в Люксембург, и

- като налага в член 8 от този закон съхраняването в Люксембург от пълномощник *ad hoc*, който пребивава там, на необходимите за контрола документи,

Великото херцогство Люксембург не е изпълнило задълженията си по член 3, параграф 1 от Директива 96/71 във връзка с параграф 10 от този член, както и по членове 49 ЕО и 50 ЕО.

По съдебните разноски

- ⁹⁸ По силата на член 69, параграф 2 от Процедурния правилник загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. След като Комисията е направила искане за осъждане на Великото херцогство Люксембург и последното е загубило делото, то следва да бъде осъдено да заплати съдебните разноски.

По изложените съображения Съдът (първи състав) реши:

1) **Великото херцогство Люксембург,**

- като заявява, че разпоредбите на член 1, параграф 1, точки 1, 2, 8 и 11 от Закона от 20 декември 2002 година за транспониране на Директива 96/71/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 16 декември 1996 година относно командироването на работници в рамките на предоставянето на услуги и за регламентиране на контрола по прилагане на трудовото право представляват разпоредби за опазване на националния обществен ред,

- като не е транспонирало напълно разпоредбата на член 3, параграф 1, първа алинея, буква а) от Директива 96/71/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 16 декември 1996 година относно командироването на работници в рамките на предоставянето на услуги,

- като посочва в член 7, параграф 1 от закона от 20 декември 2002 г. условията, свързани с достъпа до съществената информация, необходима за осъществяването на контрол от компетентните национални органи по начин, лишен от яснотата, която е необходима, за да се осигури правната сигурност на предприятията, желаещи да командирова работници в Люксембург, и

- като налага в член 8 от посочения закон съхраняването в Люксембург от пълномощник ad hoc, който пребивава там, на необходимите за контрола документи,

не е изпълнило задълженията си по член 3, параграф 1 от Директива 96/71 във връзка с параграф 10 от този член, както и по членове 49 ЕО и 50 ЕО.

- 2) Осъжда Великото херцогство Люксембург да заплати съдебните разноски.**

Подписи